

Qui no recorda, i parlo per aquells que tenen la desgràcia d'acostar-se a la mitja centúria o més, les reunions, mitins a l'Ateneu del Cos d'Interns, algunes d'elles presidides pel doctor Llagosta, anomenat així perquè era l'únic que es permetia el luxe de portar xaqué, en aquelles reunions hi havia el delit de demanar la paraula prèvia, més prèvia, de ordre, etc., etc. Qui no recorda aquells estudiants, avui catedràtics, que demanaven la paraula sense saber de què volien parlar, com si el cas fos ràpid com de placenta prèvia?

Avui, quan el Col·legi de Tarragona, i suposo que passa a Girona i a Lleida, convoca Junta General, s'organitza una tanda de discursos, de con-

trovèrsies, de crits, protestes i altres entusiasmes de la parla; aquest excés de parlar contrasta amb la pobresa de l'escriure. El metge ha estat, és i serà bon orador, bon conseller i de geni sentimental. Però crec que serà sempre un atrofic per escriure.

Convé, i parlo pe's companys literats forans i no forans, que donem el màxim de sentit literari al nostre BUTLLETÍ; no permetem que caigui en la categoria d'una Revista més, donem-li els honors de missa solemne. Jo sóc literàriament un soldat ras que dono el què tinc: aquell qui dóna el que té, no està obligat a donar res més...

Vilavert.